

FEGYVERLETÉTELEINK

elővette arcát a démonit
mindegy már hányszor alázott porig
legszebb emlékemet belőlem kitépte
de korántsem ennyi csupán a vétke
nincs már az a lefegyverző mosoly
– hiába is lenne szándéka komoly –
mellyel lábamról levehető leszek
de eltöprengjek-e még kettőnk felett
hisz a szerelem néha gyöngélkedik
már a mese sem tart ezeregy éjjelig
töröljek hát ki mindent hirtelen
és ne legyek vele is szívtelen
inkább gyógyítsam legyek vitamin
ne egy lépcsőn zokogjon kínjain
a próbát kiálljuk – s higgye el
számomra ő sosem lesz teher
csak jöjjön egy gyors lélekápolás
– minden más csupa időpocsékolás

ŐSZEINK

elveszítette zamatát az ősz
megcsalt madarak bóklásznak
a szárnyavesztett vadonban
megsavanyodtak a délutánok
pedig kamaszként épp ezeket az
őszi délutánokat élveztük leginkább
az arcot pirító csavargásokat
az ujjak közé beszökő hajtincseket
a kacagó fáknak támaszkodó ölelést

most bennünket okol az idő
ártatlan múltba kapaszkodásunkat
amiért nem találjuk helyünket
ebben a furcsa szomorú őszben
ahol már csak a kialvatlan nappalok
köszönnek vissza rossz lelkiismerettel

CSALÁSAINK

ártatlanul hazudni mozdulattal
gesztussal és szóval – ez igenis
a következetes figyelem jele
mert a köztes dolgok nagyon is
fontosak: hogy ízlett-e a leves
finom-e a kávé tetszik-e a ruhád a hajad
– ez a szeretet legkomolyabb
záradéka ami csak a tiéd
s bár látszólag szóra sem érdemes
mégis megment minket a kiszáradástól

ILLÚZIÓINK

a pusztában hiszünk
a kerítések nélküli szabadságban
anyagcsere-zavaraink gyógyíthatóságában
a gyógyszerben hiszünk
a tévedhetetlen kinyilatkoztatásban
és gyanús aki vissza akar tartani
mert már nemcsak szintévesztők vagyunk
hanem vakok is egymásra
és máris ránk hült a tébolyult tegnapiok átka